

kem vyvolá poškození bezpečnosti státu a veřejného pořádku, a netřeba proto zkoumati ani, zda rozsudek bere za prokázáno i vědomí to nebo jen vědomí o nebezpečí zprávy pro bezpečnost státu a veřejný pořádek, ani zda zjištění vědomí stížnosti popřené bránila okolnost, že stěžovatel jako sekretář odborové organizace jen opakoval, co před tím vyšlo tiskem a nemělo dotčeného účinku, totiž poškození bezpečnosti státu a t. d. Nutné pro kladný výrok o vině čili rozhodné zjištění rozsudku, že stěžovatel byl si vědom, že bezpečnost státu a pořádek v něm jsou souzeným projevem ohroženy a že pro ně ze souzené zprávy vzniká nebezpečí poruchy, není uvedenou výtkou zastíženo a stížnost neuplatňuje ani, že i tomuto zjištění byla právě označená okolnost na závadu, ani že zjištění to nemá oporu v tom, že souzený projev naznačil, že válku hledí vyvolati kapitalisté čili část obyvatelstva (srovnej nálezn Zm III 78/26), a je tedy již předchozím zjištěním souzeného projevu odůvodněno.

I podkladem úvah o zločinu § 15 čís. 3 zákona na ochr. rep. nečiní stížnost, ač tak učiniti měla vzhledem na vázanost zrušovacího soudu rozsudečnými zjištěními při hmotněprávním přezkoumání rozsudku, celek projevu rozsudkem zjištěného ponechávajíc mimo okruh svých úvah větu stěžovatelem ovšem popřenou, avšak přes to rozsudkem zjištěnou, že je třeba převzíti (odejmouti) kapitálu třeba s klackem výrobní prostředky a upevniti tak diktaturu masy. O tom, zda ve spojení s tímto výrokem projev stěžovatelův o psu držícím kus masa opodstatňuje podněcování k násilnému nastolení diktatury proletariátu a tím ke zločinnému pokusu o násilnou změnu ústavy a splňuje skutkovou podstatu zločinu § 15 čís. 3 cit. zák., stížnost vůbec neuvažuje, takže důvod zmatečnosti čís. 9 a) není v tomto směru vůbec proveden. Není však dotčenou částí vývodů uplatňován ani zmateční důvod čís. 5 § 281 tr. ř. K obhajobě stěžovatele rozsudek výslovně přihlíží; ke tvrzení stížností uplatňovanému, že mu šlo jen o to, by dělnictvo nelehalo se ve mzdových bojích ostřejších prostředků, rozsudek přihlížeti nemohl, protože se stěžovatel tímto způsobem před nalézacím soudem dle záznamů protokolu nehájl (§ 258 první věta tr. ř.). Jelikož podněcování je působení na mysl jiných osob, není závady přihlížeti při výkladu podněcovacího projevu i k tomu, jaký smysl příkládaly podněcovacímu projevu osoby při něm přítomné, nanejmen jako v souzené trestní věci dojem a výklad svědků zřejmě správný. Vývody stížnosti o zločinu § 15 čís. 3 zákona na ochr. rep. nejsou tedy než úsilím, by se podkladem výroku o vině stala obhajoba stěžovatelova, již nalézací soud v mezích svého práva skutkově zjišťovacího odmítl, aniž mu je stížností důvodně vytýkán formálně (§ 281 čís. 5 tr. ř.) vadný postup.

Čís. 4884.

Predpis § 431 tr. p. o tom, u ktorého súdu má byť podaná zmätočná sťažnosť, bol ustanovením § 4 odst. 1 zák. č. 8/24 Sb. z. a n. rozšírený

potiaľ, že v prípade, v ktorom prichádza do úvahy upotrebenie zák. č. 8/24 Sb. z. a n., obžalovaný má právo podať zmätočnú sťažnosť nielen u súdu prvej stolice, lež aj u súdu odvolacieho.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1933, Zm III 439/33.)

N a j v y š š í s ú d usniesol sa v trestnej veci proti L. K. pre zločin podvodu následkom sťažnosti obžalovanej proti usneseniu krajského súdu v B. zo 7. októbra 1933, ktorým bola odmietnutá jej zmätočná sťažnosť podaná proti rozsudku vrchného súdu v B. z 13. júna 1933, t a k t o: Sťažnosti sa vyhovuje, napadnuté usnesenie sa zmeňuje a zmätočná sťažnosť obžalovanej sa prijíma jako včas podaná.

D ô v o d y:

Obžalovaná bola rozsudkom súdu prvej stolice z 24. februára 1933 vôbec sprostená obžaloby, rozsudkom vrchného súdu v B. jako odvolacieho súdu z 13. júna 1933 však odsúdená pre prečin podľa § 384 tr. zák. v jej neprítomnosti a v neprítomnosti jej osobitného obhájcu. Rozsudok odvolacieho súdu bol obžalovanej doručený súdom prvej stolice v smysle 5. odst. § 1 zák. čis. 8/1924 Sb. z. a n. s poučením o práve podať odpor a zmätočnú sťažnosť dňa 18. augusta 1933. Obžalovaná podala zmätočnú sťažnosť na poštu 26. augusta 1933 k vrchnému súdu, tento ju postúpil súdu prvej stolice, kam došla 29. augusta 1933. Súd prvej stolice odmietol zmätočnú sťažnosť jako opozdenú, lebo došla na krajský súd po uplynutí zákonitej lehoty.

Tento názor krajského súdu je mylný. Ide tu o prípad, upravený zákonom čis. 8/1924 Sb. z. a n., lebo rozsudkom odvolacieho súdu bol zmenený sprostujúci rozsudok prvého súdu a obžalovaná bola odvolacím súdom odsúdená v jej neprítomnosti. Obžalovaná mala právo podať proti rozsudku odvolacieho súdu nielen zmätočnú sťažnosť, lež aj odpor. Podľa 1. odst. § 4 cit. zák. mohla podať odpor u odvolacieho súdu bez ohľadu na to, že rozsudok bol jej doručený súdom prvej stolice. S odporom m o h l a spojiť aj zmätočnú sťažnosť, tedy aj túto podať v tomto prípade u odvolacieho súdu. Hľadiac k tomu, nelze obžalovanej odopreť právo podať v tomto prípade zmätočnú sťažnosť u odvolacieho súdu ani vtedy, keď zmätočnú sťažnosť nespojila s odporom, lebo prišlo by sa smyslu zákona, keď by sa obžalovanej malo odopreť právo vo zvláštnom podaní podať zmätočnú sťažnosť u toho súdu, u ktorého mohla ju podať vo spojení s odporom. Z toho plyní, že predpis § 431 tr. p. o tom, u ktorého súdu má byť podaná zmätočná sťažnosť, bol ustanovením § 4 odst. 1 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. rozšírený potiaľ, že v prípade, v ktorom prichádza do úvahy upotrebenie zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., obžalovaný má právo podať zmätočnú sťažnosť nielen u súdu prvej stolice podľa § 431 tr. p., lež aj u odvolacieho súdu v smysle 1. odst. § 4 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. V tomto prípade bola zmätočná sťažnosť podaná na poštu k odvolaciemu súdu v 8 dňovej lehote usta-

novenej v 1. odst. § 4 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., tedy včas. Preto bolo treba vyhoveť sťažnosti, zmeniť podľa 4. odst. § 379 tr. p. napadnuté usnesenie a uznať zmätočnú sťažnosť obžalovanej za podanú včas.

Čís. 4885.

Ke skutkové podstatě přestupku § 312 tr. zák. se sice nevyžaduje urážlivý úmysl, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že zlehčuje svým jednáním veřejnou autoritu, kterou představuje napadený veřejný činitel; avšak vědomí to může tu býti (přichází aspoň s hlediska trestního zákona v úvahu) jen, dotýká-li se projev, o jehož urážlivost jde, vůbec objektivně autority veřejného činitele, a je-li projev podle povšechné povahy své, po případě podle zvláštních okolností, za kterých se stal, s to, by zlehčoval vážnost dotčeného veřejného činitele v obecnstvu neb alespoň u jednotlivých osob projevu přítomných.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1933, Zm I 329/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 11. března 1932, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části jako zmatečný a obžalovanou podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprostil z obžaloby, že dne 26. listopadu 1931 v J. slovem urazila vrchního (četnického) strážmistra G-e, tudíž osobu v § 68 tr. zák. jmenovanou při výkonu služby a že tím spáchala přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, která odporuje odsuzující části napadeného rozsudku z důvodu čís. 10, správně — jelikož se domáhá úplného zproštění stěžovatelky — čís. 9 a) § 281 tr. ř., dlužno přiznati důvodnost. Rozsudek jest arcíť v právu tvrzením, že ke skutkové podstatě přestupku § 312 tr. zák. se nevyžaduje urážlivého úmyslu a stačí vědomí pachatelovo, že zlehčuje svým jednáním veřejnou autoritu, kterou představuje napadený veřejný činitel. Než vědomí to může tu přirozeně býti nebo přichází aspoň s hlediska trestního zákona, jenž delikty putativní netrestá, v úvahu jen, dotýká-li se projev, o jehož urážlivost jde, vůbec objektivně autority veřejného činitele, a je-li projev podle povšechné své povahy, po případě podle zvláštních okolností, za kterých se stal, s to, by zlehčoval vážnost dotčeného veřejného činitele v obecnstvu neb alespoň u jednotlivých osob projevu přítomných. Že tomu tak bylo při pozastaveném projevu »pomalu jsme přišli a pomalu zase odcházíme«, rozsudek nezjišťuje, neuvažuje o smyslu a významu (dosahu) projevu a nepodává jeho výklad, jehož také nebylo třeba, kdyžť projev znamená zřejmě jen ohrazení se mluvčího proti případnému požadavku, by odchod z místa výzvy k rozchodu se dál rychleji. Také nelze